

Olivia och de kristna från Irak

Olivia och Thimothée, medlemmar i Opus Dei i Frankrike, har sju barn och bor i ett litet samhälle mellan Lille och Valenciennes. De har tagit emot i sitt hem en kristen familj från Irak. Bassam och Raghad har tre pojkar på 9, 7 och 3 år. De tvingades fly från sin hemstad Karakosh i augusti 2014.

2015-10-01

Påven appell rörande de ”stora
mängder flyktingar, som flyr från
krig och svält”

Herdabrev från de nordiska
biskoparna angående den aktuella
flyktingsituationen

Olivia berättar:

I mitten av augusti ringde en vän som är präst och berättade för oss om den allvarliga situation som hundratals irakiska kristna befann sig i. De hade tvingats att söka tillflykt i Erbil, huvudstaden i irakiska Kurdistan. Han sökte familjer i Frankrike som kunde ta emot dem. Dessa kristna hade blivit tvungna att fly plötsligt en natt och lämna allt.

De hade lämnat Karakosh, den största kristna staden i Irak, nära Mosul. Torsdagen den 7 augusti hade IS-jihadister tagit över Karakosh. Tiotusentals invånare i regionen

hade flytt från sina hem för att undkomma våldet. Den kaldeiske patriarken Louis Sako hade då talat om 100 000 kristna som tvingats fly. Han konstaterade att *”kyrkorna är ockuperade, deras kors har tagits bort”* i städerna som fallit i jihadisternas händer.

Karakosh är en helt kristen stad som ligger mellan Mosul, den största stad som ockuperats av IS i Irak, och Erbil, huvudstaden i irakiska Kurdistan. Situationen var tragisk och vi var djupt tagna av denna vädjan om hjälp. Vi kände solidaritet med våra bröder och systrar, döpta som vi, som förföljdes på grund av sin tro och hade förlorat allt över en natt. Ändå måste jag erkänna att vi också hade betänkligheter. Vi har sju barn, huset är inte enormt, vi vägde fördelarna mot nackdelarna helt enkelt. Vi kände att vår bekvämlighet skulle ”få sig en smäll”...

Vår vän prästen var specifikt ute efter nio familjer som kunde ta emot de nio syskonen till en irakisk dominikanpräst tillsammans med deras familjer. Den irakiske prästen hade bätt honom om denna hjälp och gjort honom uppmärksam på den nöd som de kristna som flytt till Kurdistan befann sig i.

Medan vi fortfarande funderade på saken hade mina svärföräldrar redan tackat ja till att ta emot en familj hos sig, och denna anlände den 20 september. När vi såg familjen sade vi till oss själva att vi inte längre kunde tveka. Våra äldsta barn, som är 15 och 14 år, sporrade oss att tacka ja. ”Vi kan göra plats,” sade de, ”vi ska organisera huset på ett annat sätt, vi ska skaffa hjälp.”

”Vi kände oss mycket nära dem, vi hade samma kallelse som döpta. Vi satte oss in i deras situation och

tyckte det var naturligt att vara solidariska.”

Lyckligtvis slutade det med att vi tyckte det verkade som ett enastående äventyr. ”Vår” familj, Bassam och Raghad och deras tre barn, anlände i januari. Vi hade stått som garant för dem vid konsulatet. På grund av det akuta nödläget hade Frankrike bestämt att de orientaliska kristna kunde få asyl i Frankrike, vilket underlättade byråkratin för oss.

Vi gav dem rum i huset och organiserade vårt liv tillsammans. De pratade förstås inte franska men lyckligtvis hade pappan, Bassam, varit engelsklärare i Irak, så att vi kunde kommunicera med varandra. De kom till oss på en lördag, jag minns det som om det vore i går. Det var känslomässigt väldigt rörande för alla. Vänskap uppstod snabbt mellan oss. Vi kände oss mycket nära

dem, vi hade ju samma kallelse som döpta. Vi satte oss in i deras situation och tyckte det var naturligt att vara solidariska.

Redan på tisdagen gick barnen till skolan. De blev väl mottagna och är nu integrerade i sina klasser. Bassam och Raghad går på kurser i franska språket. Livet har kommit i ordning. Några vänner har erbjudit sig att ta hand om dem varje onsdag, vilket ger mig mer tid att vara med mina barn. Vissa helger har de möjligheten att träffa några av sina irakiska bröder och systrar som också har kommit till regionen.

”Min man, mina barn och jag säger ofta till varandra att vi är glada och stolta över att ha tagit emot dem.”

Vänskapen blir starkare. Vi gör allt tillsammans: lagar mat, skjutsar barnen till skolan, handlar... Om de inte hade kommit hit hade vi aldrig

haft chansen att smaka irakisk mat. Barnen kommer väl överens och leker tillsammans, de har mycket snabbt vant sig vid varandra. Att bo hos en familj gör att man kan lära känna den franska kulturen snabbt och bra och det tar mindre tid att smälta in i den lokala befolkningen. Bassam och Raghad är mycket angelägna om att bli integrerade i Frankrike och att snart hitta arbete för att kunna försörja sig.

Vårt liv tillsammans fungerar väldigt bra tack vare deras stora finkänslighet. Min man, mina barn och jag säger ofta till varandra att vi är glada och stolta över att ha tagit emot dem. Vi har aldrig ångrat det, och när små svårigheter har uppstått i vardagslivet har vi lutat oss mot Opus Deis anda – vi är båda medlemmar där. Denna anda har hjälpt oss att övervinna och uppoffra svårigheterna, att hålla humöret uppe. Vi skrattar mycket med våra

nya vänner, som har kommit till oss från Mellanöstern där situationen är så sorglig.”

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/olivia-och-de-kristna-fran-irak/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/olivia-och-de-kristna-fran-irak/)
(2025-08-14)